

Уховський В. В.

Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського

ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЦИФРОВІЗАЦІЇ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ЯК ЗАСІБ ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ У ПІСЛЯВОЄННОМУ УПРАВЛІННІ

У статті проведено аналіз ролі та значення правового регулювання цифровізації місцевого самоврядування як засобу запобігання корупційним ризиків у період післявоєнного відновлення України. Автором встановлено, що у період післявоєнної відбудови актуалізується необхідність розробки принципово нових правових механізмів контролю за використанням ресурсів, що спрямовуватимуться на відбудову громад. Аргументовано, що цифровізація місцевого самоврядування має розглядатись як фундаментальний правовий засіб запобігання корупції, що дозволяє виключити суб'єктивний людський фактор із процесів прийняття юридично значущих рішень.

У статті визначено сучасні підходи до розуміння цифровізації публічного управління як засобу запобігання корупційним ризикам та проаналізовано його основні ознаки, серед яких акцентовано увагу на прозорості алгоритмів, невідворотності фіксації управлінських дій та автоматизації процедур доступу до публічних коштів. Окремо розглядається правова природа електронних систем та реєстрів (зокрема, систем управління проєктами відбудови), їх нормативне регулювання та доказове значення даних цих систем у межах здійснення державного фінансового контролю та правоохоронної діяльності.

У статті проведено аналіз правового регулювання цифрових ініціатив (таких як DREAM та eВідновлення) та виявлено недоліки та прогалини такого регулювання. На підставі проведеного аналізу запропоновано напрями вдосконалення чинного законодавства, зокрема в частині закріплення обов'язковості цифрового супроводу всіх етапів розподілу бюджетних асигнувань та іноземних інвестицій на рівні громад. Аргументовано потребу у виробленні єдиних стандартів «цифрової прозорості» для органів місцевого самоврядування, створенні правових гарантій громадського контролю через цифрові платформи та забезпеченні належної нормативної бази для повної деперсоналізації процесів надання дозволів і ліцензій у сфері містобудування та землекористування в післявоєнний період.

Ключові слова: публічне управління, місцеве самоврядування, цифровізація, запобігання корупції, повоєнна відбудова.

Постановка проблеми. В умовах майбутнього післявоєнного відновлення України особливо важливого значення набуває удосконалення системи публічного управління на рівні територіальних громад, яка має базуватися на принципах прозорості, підзвітності та цифрової трансформації. Процеси відбудови зруйнованої інфраструктури та залучення значних обсягів міжнародної фінансової допомоги створюють безпрецедентні корупційні ризики, пов'язані з широкими дискреційними повноваженнями посадових осіб місцевого самоврядування у сфері розподілу ресурсів та проведення тендерних процедур. У такому контексті особливої актуальності набуває питання правового забезпечення цифровізації місцевого самоврядування, адже впровадження автоматизо-

ваних систем та алгоритмів покликане виступити фундаментальним заходом запобігання корупційним ризикам, що мінімізує вплив людського фактору та створює умови для невідворотності контролю за кожною управлінською дією.

З огляду на це, виникає необхідність у проведенні комплексного науково-правового дослідження, присвяченого аналізу правового регулювання цифрових технологій у місцевому самоврядуванні у період післявоєнної відбудови. Потреба у теоретичному обґрунтуванні правового статусу цифрових платформ та розробці пропозицій щодо вдосконалення законодавства у сфері цифровізації місцевого самоврядування є визначальною для забезпечення ефективного та орієнтованого на результат відновлення українських територій.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Деякі питання, пов'язані з цифровізацією місцевого самоврядування досліджували такі науковці, як О. В. Машенко, І. С. Пирога, О. В. Роговенко, І. О. Щербатюк та ін. Крім того, у наукових роботах, зокрема таких вчених як М. О. Думчиков, В. Кучменко, Т. В. Стешенко та ін. досліджувалися деякі аспекти цифровізації публічного управління у повоєнний період. Отже, сучасні дослідження зосереджені переважно на загальних концептуальних засадах впровадження електронного урядування та адаптації публічного адміністрування до викликів воєнного стану, розглядаючи цифровізацію як інструмент підвищення сервісної ефективності держави. Водночас поза увагою науковців залишаються питання нормативного закріплення правового статусу автоматизованих алгоритмів як імперативних засобів запобігання корупції та створення дієвих юридичних механізмів відповідальності за рішення, що генеруються цифровими системами у процесі післявоєнної відбудови громад.

Постановка завдання. Метою статті є з'ясування особливостей правового забезпечення цифровізації місцевого самоврядування як інструменту запобігання корупції, а також визначення проблем і перспектив впровадження цифрових технологій у систему публічного управління територіями в умовах післявоєнного відновлення. Для досягнення поставленої мети були вирішені такі завдання: 1) розкрито зміст і правову природу цифровізації місцевого самоврядування в умовах повоєнної відбудови; 2) визначено особливості нормативно-правового регулювання використання електронних систем управління ресурсами громад (зокрема систем типу DREAM та eВідновлення) як засобів мінімізації дискреційних повноважень посадових осіб; 3) окреслено проблеми правової регламентації застосування автоматизованих алгоритмів та штучного інтелекту в процесах прийняття управлінських рішень на місцевому рівні; 4) розроблено пропозиції щодо вдосконалення законодавства з метою закріплення правового статусу цифрових інструментів контролю та підвищення прозорості післявоєнного відновлення територіальної організації влади.

Виклад основного матеріалу. Досліджуючи питання правового регулювання цифровізації місцевого самоврядування в аспекті запобігання корупції у повоєнний період, слід погодитися з науковцями, які зазначають, що формування цифрової інфраструктури та реєстрів на рівні громад створює фундамент для модернізації врядування,

проте цей процес супроводжується як очевидними перевагами (підвищення комфорту послуг, прозорість, автоматизація завдань, ефективна співпраця інстанцій та розвиток е-демократії), так і певними викликами. У післявоєнний період ці переваги трансформуються з елементів сервісної зручності у фундаментальний засіб запобігання корупції в системі місцевого самоврядування [1, с. 121].

Необхідно погодитися з тим, що запровадження алгоритмізованих систем управління ресурсами дозволяє нівелювати ризики суб'єктивізму при розподілі коштів на відбудову, оскільки кожна стадія прийняття рішення стає юридично зафіксованою та доступною для зовнішнього аудиту. Таким чином, правове забезпечення цифровізації має бути спрямоване на легітимізацію «цифрового сліду» кожної управлінської дії, що виступає ключовим засобом запобігання корупції та забезпечує високий рівень довіри міжнародних донорів і громадянського суспільства до інститутів місцевої влади.

При цьому, на основі аналізу міжнародного досвіду деякі науковці визначають правову природу цифровізації місцевого самоврядування не лише як технічну модернізацію, а як формування нової правової доктрини людиноцентричного управління. На думку вчених, в її основі лежить нормативне закріплення режиму використання цифрових технологій, що регулює функціонування єдиних цифрових екосистем взаємодії влади та населення, де право на зворотний зв'язок та участь у врядуванні стає технологічно гарантованим [2, с. 234–235].

Таким чином, правова природа цифровізації місцевого самоврядування полягає у створенні імперативного нормативного каркаса, який перетворює цифрові технології на обов'язковий засіб запобігання корупції через алгоритмізацію процедур та законодавче стимулювання інновацій у публічному секторі.

На цій підставі О. В. Машенко та Д. Г. Діаментович роблять висновок про те, що запровадження цифровізації є одним із засобів для подолання корупції в українській системі управління, оскільки цифрові рішення не лише підвищують прозорість та підзвітність, а й мінімізують вплив людського фактору, автоматизуючи процеси, що раніше були вразливими до зловживань, дозволяють створити централізовану та верифіковану базу даних, що забезпечує достовірність інформації, ефективно запобігаючи шахрайству та фальсифікаціям на всіх етапах управління [3, с. 236].

Автоматизація процесів публічного управління, на якій наголошують науковці, створює

умови, за яких правова норма реалізується програмним кодом, що технічно унеможливує вихід за межі законних повноважень та забезпечує невідворотність фіксації кожної управлінської дії. Таким чином, створення централізованих і верифікованих баз даних, інтегрованих у єдину цифрову екосистему громади, стає визначальним правовим засобом запобігання корупції, оскільки забезпечує повну прозорість обігу ресурсів та створює доказову базу для моніторингу доброчесності органів місцевого самоврядування у післявоєнний період.

На одному з круглих столів представники Національного агентства з питань запобігання корупції наголосили на тому, що цифрова трансформація роботи органів державної влади та місцевого самоврядування, прозорість діяльності та відкриття даних, створення зручніших та законних способів отримання послуг – це три основні принципи антикорупційної політики, оскільки ці принципи дозволять забезпечити доброчесність і ефективність органів влади. Їх реалізація допоможе мінімізувати прояви корупції, створити зручні цифрові інструменти для громадян і бізнесу [4].

Разом з тим, деякі науковці вважають, що перспективним напрямом розвитку цифрової інфраструктури громад у післявоєнний період є впровадження технологій генеративного штучного інтелекту та машинного навчання як інноваційного засобу запобігання корупції. На обґрунтування цієї думки вчені вказують, що використання інтелектуальних алгоритмів дозволяє автоматизувати аналіз повідомлень про корупцію, ідентифікувати аномальні патерни у великих масивах даних та класифікувати корупційні ризики з високим ступенем точності. У правовому, на думку науковців, аспекті це забезпечує об'єктивність первинного опрацювання інформації, мінімізує вибірковий підхід при розгляді заяв та захищає систему управління від маніпуляцій і серійних інформаційних атак, спрямованих на дестабілізацію роботи органів місцевого самоврядування [5, с. 113].

У свою чергу Т. В. Стешенко та Я. В. Смольська вважають, що основними векторами цифровізації громад у повоєнний період мають стати: 1) прозорий е-моніторинг донорських інвестицій; 2) уніфікація муніципальних послуг у єдиному вебпросторі; 3) впровадження інтерактивних карт руйнувань для стратегічного планування; 4) цифрова підтримка підприємництва через автоматизацію документообігу; 5) підвищення цифрової грамотності та кібербезпеки персоналу [6, с. 93].

У цілому погоджуючись з наведеною думкою, необхідно також зазначити, що правове забезпечення таких стратегій дозволить перетворити перелічені інструменти на обов'язковий засіб запобігання корупції, оскільки вони створюють замкнену екосистему підзвітності. Зокрема, законодавче визначення статусу інтерактивних карт та е-сервісів моніторингу витрат забезпечить юридичну силу громадського контролю, роблячи процес післявоєнного відновлення не лише технологічним, а й правомірно захищеним від зловживань.

Необхідно також підтримати думку науковців, які наголошують на тому, що цифрова трансформація публічного врядування в умовах воєнного стану та подальшого відновлення України є багатограним процесом, що має неоднозначний вплив на інституційну спроможність територіальних громад. Науковці вказують на дуальність діджиталізації, яка з одного боку, вона виступає каталізатором прозорості, мінімізує адміністративні витрати та оптимізує бюджетні потоки, стаючи дієвим засобом запобігання корупції. З іншого боку, в умовах нерівномірного доступу до технологій та різного рівня цифрових навичок населення, існує загроза поглиблення соціальної нерівності та цифрової ізоляції окремих категорій громадян, що актуалізує потребу у формуванні такої стратегії розвитку місцевого самоврядування, де інноваційні технології гармонійно поєднуються з механізмами цифрової інклюзії та правовими гарантіями захисту прав кожного мешканця громади [7, с. 4].

У контексті післявоєнної територіальної організації влади, подолання зазначеної амбівалентності вимагає не лише технічного переоснащення, а й переосмислення правової природи взаємовідносин між громадою та муніципалітетом. Пріоритетом має стати перехід від фрагментарних цифрових рішень до побудови цілісних екосистем «розумного врядування» (Smart Governance), де право на доступ до цифрових інструментів контролю за владою закріплюється як базова муніципальна гарантія. Особливого значення це набуває при реалізації проектів відбудови: законодавче встановлення пріоритету цифрових процедур над паперовими має супроводжуватися розширенням мережі центрів цифрової підтримки в деокупованих та депресивних регіонах. Такий підхід дозволить перетворити цифровізацію з фактора ризику на універсальний інструмент демократизації та соціальної справедливості, забезпечивши легітимність і високу ефективність післявоєнного відновлення територій.

Правовою основою цифровізації місцевого самоврядування є Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» [8], постанови Кабінету Міністрів України від 30 січня 2019 р. № 56 «Деякі питання цифрового розвитку» [9], від 21 квітня 2023 р. № 381 «Про затвердження Порядку надання компенсації для відновлення окремих категорій об'єктів нерухомого майна, пошкоджених внаслідок бойових дій, терористичних актів, диверсій, спричинених збройною агресією Російської Федерації, з використанням електронної публічної послуги «eВідновлення»» [10], наказ Державного агентства з питань електронного урядування від 9 квітня 2019 р. № 24 «Про забезпечення реалізації деяких питань цифрового розвитку» [11], наказ Міністерства розвитку громад, територій та інфраструктури України від 23 січня 2024 р. № 65 «Про затвердження Положення про Єдину цифрову інтегровану інформаційно-аналітичну систему управління процесом відбудови (система DREAM)» [12] та ін.

Аналіз положень цих актів дає змогу виокремити такі основні аспекти правової регламентації цифровізації на місцевому рівні:

1) акцентується увага на інституціональному аспекті, що полягає у формуванні чіткої управлінської вертикалі через запровадження посад заступників керівників з питань цифрового розвитку, що дозволяє закріпити персональну відповідальність за впровадження технологічних рішень, що розглядається як дієвий засіб запобігання корупції через усунення анонімності в управлінських процесах;

2) визначено процедурно-контрольний аспект, який встановлює імперативний обов'язок погодження місцевих програм інформатизації з центральними органами виконавчої влади, що забезпечує інтеграцію локальних цифрових систем у єдиний державний інформаційний простір, що унеможливує створення закритих муніципальних реєстрів, схильних до ручного маніпулювання даними;

3) закладено підвалини методологічного аспекту, впроваджуючи систему моніторингу та оцінки рівня цифрової зрілості громад, що перетворює цифровізацію з декларативного процесу на вимірювану категорію, де результативність управління ресурсами громади стає доступною для автоматизованого аудиту;

4) охоплено аспект прозорості та доступності, трансформуючи повноваження органів місцевого самоврядування у сфері надання послуг у цифрові алгоритми. Завдяки стандартизації вимог до

інформаційних систем забезпечується невідворотність фіксації кожної стадії розгляду звернень чи розподілу бюджетних асигнувань;

5) запроваджено алгоритмізований порядок надання компенсацій, де ключовим аспектом є автоматизація верифікації даних через інтеграцію з Державним реєстром майна, пошкодженого та знищеного внаслідок бойових дій, що дозволяє нівелювати корупційні ризики на етапі підтвердження права на допомогу, оскільки рішення базується не на суб'єктивному висновку посадової особи, а на співставленні відомостей у цифрових реєстрах;

6) закріплено статус системи DREAM як єдиної цифрової екосистеми відбудови забезпечує комплексну прозорість інфраструктурних проєктів на муніципальному рівні. Положення про систему урегульовує обов'язковість внесення до неї повної інформації про кожен об'єкт, починаючи від технічного обґрунтування та джерел фінансування до результатів закупівель і звітів про виконання робіт.

Таким чином, зазначені акти трансформують правове поле відбудови, впроваджуючи цифрові засоби запобігання корупції, що технічно унеможливають подвійну оплату робіт, маніпуляції зі звітністю чи фальсифікацію даних про пошкодження, що в цілому утворює цифровізацію як імперативний засіб запобігання корупції в управлінні територіями у повоєнний період.

На основі проведеного дослідження та аналізу нормативно-правової бази можна сформулювати такі основні висновки щодо значення цифровізації місцевого самоврядування як засобу запобігання корупції в умовах повоєнної відбудови:

1) трансформація правової природи місцевого самоврядування, що виражається у тому, що цифровізація в післявоєнний період перестає бути суто технічним інструментом сервісу та набуває статусу фундаментальної правової гарантії доброчесності, забезпечуючи перехід від суб'єктивного адміністративного розсуду (дискреції) до алгоритмізованих процедур; 2) створення системи повсюдної цифрової верифікації та прозорості через запровадження єдиних реєстрів, інтерактивних мап руйнувань та автоматизованих систем моніторингу донорської допомоги виконує функцію превентивного контролю, що дозволяє забезпечити достовірність даних про стан об'єктів та витрати коштів у режимі реального часу; 3) мінімізація корупційних ризиків через цифрову деперсоналізацію завдяки впровадженню інноваційних технологій, включаючи генеративний

штучний інтелект та машинне навчання для аналізу звернень про корупцію, дозволяє нівелювати «людський фактор» у найбільш вразливих зонах управління.

Між тим, аналіз сучасної нормативної бази свідчить про те, що попри динамічне впровадження спеціалізованих цифрових інструментів (DREAM, «Відновлення»), загальне правове регулювання цифровізації місцевого самоврядування залишається фрагментарним і містить суттєві прогалини. Основним недоліком є відсутність в основному Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» концептуального визначення цифрової трансформації як обов'язкової складової муніципального менеджменту. Наразі цифровізація сприймається як факультативний процес, що призводить до «цифрового розриву» між громадами та створює зони низького контролю, де відсутність автоматизованих систем дозволяє зберігати корупційні практики в «паперовому» форматі. Крім того, на законодавчому рівні не закріплено юридичну силу автоматизованих висновків, що генеруються системами підтримки прийняття рішень, а також відсутні чіткі норми щодо відповідальності посадових осіб за несвоєчасне або недостовірне внесення даних до систем відбудови.

Для усунення зазначених прогалин вбачається за необхідне внесення комплексних змін до законодавства, насамперед до Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні». Доцільно доповнити Закон окремою статтею, яка б закріплювала правовий статус «цифрової компетенції» органів місцевого самоврядування та визначала обов'язковість використання цифрових платформ у процесах управління публічними активами. Крім того, можна запропонувати законодавчо закріпити статус систем типу DREAM як імперативного джерела інформації, на основі якого приймаються рішення про виділення бюджетних асигнувань. Також потребує нормування запровадження «електронного протоколу» кожної управлінської дії, що зробить кожне рішення прозорим для аудиту за замовчуванням. Додатково варто розширити положення закону в частині обов'язкової цифровізації процедур громадської участі та звітності, визначивши цифрові сервіси не лише як засіб зручності, а як основний юридично значущий спосіб реалізації повноважень у післявоєнний період.

Висновки. За результатами проведеного дослідження встановлено, що правове забезпечення цифровізації місцевого самоврядування у післявоєнний період трансформується з інструменту технічної модернізації у фундаментальний засіб запобігання корупції. Цифровізація забезпечує перехід від суб'єктивного адміністративного розсуду до алгоритмізованих управлінських процесів, де кожна дія посадової особи фіксується у формі «цифрового сліду», що створює імперативний бар'єр для зловживань у сфері розподілу ресурсів на відбудову, оскільки автоматизація ключових етапів прийняття рішень технічно унеможливує корупційні маніпуляції та забезпечує невідворотність контролю.

Існуюче нормативно-правове регулювання, зокрема в межах функціонування систем «Відновлення» та DREAM, створює дієві механізми прозорості, проте воно залишається фрагментарним і недостатньо інтегрованим у базове законодавство про місцеве самоврядування. Прогалини в системному закріпленні «цифрової компетенції» громад призводять до нерівномірності впровадження антикорупційних інструментів на місцях, що зумовлює необхідність надання цифровим платформам статусу обов'язкових джерел юридично значущої інформації, що дозволить уніфікувати рівень підзвітності органів влади та забезпечити довіру з боку міжнародних донорів і громадянського суспільства.

Для усунення недоліків та прогалин правового регулювання у цій сфері обґрунтована необхідність комплексних законодавчих змін, насамперед шляхом доповнення Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» нормами щодо обов'язковості цифрового супроводу управління публічними активами та впровадження інтелектуальних систем моніторингу. Перспективним напрямом розвитку є легітимізація використання штучного інтелекту для аналізу корупційних ризиків та автоматизації громадського контролю. Таке розширення правового регулювання дозволить перетворити цифрову трансформацію місцевого самоврядування на цілісну систему правових засобів запобігання корупції, яка забезпечить доброчесність, інклюзивність та ефективність територіальної організації влади у процесі післявоєнного відновлення України.

Список літератури:

1. Роговенко О. В., Лиховид А. В. Цифровізація місцевого самоврядування: основні переваги та виклики. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 10. С. 120–122. DOI <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-10/25>.
2. Пирога І. С., Щербатюк І. О., Пирога М. І. Правове регулювання цифрової трансформації інституту місцевого самоврядування: зарубіжний досвід. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія Право*. 2024. Вип. 85. Ч. 1. С. 231–236. DOI <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.85.1.32>.
3. Мащенко О. В., Діяментович Д. Г. Цифровізація як засіб попередження корупційних ризиків в системі вищої освіти: управлінській та правові аспекти. *Право та державне управління*. 2025. № 2. С. 229–238. DOI <https://doi.org/10.32782/pdu.2025.2.31>.
4. Цифровізація – найпотужніший інструмент мінімізації та запобігання корупції, – Голова НАЗК. Офіційний вебсайт НАЗК. 2023. URL: <https://nazk.gov.ua/uk/tsyfrovizatsiya-najpotuzhnishyj-instrument-minimizatsiyi-ta-zapobigannya-koruptsiyi-golova-nazk/>.
5. Думчиков М. О. Цифрові платформи у боротьбі з корупцією: інноваційні механізми захисту викривачів та перспективи їх удосконалення. *Наукові записки Львівського університету бізнесу та права. Серія економічна. Серія юридична*. 2025. Вип. 44. С. 108–114. DOI <https://doi.org/10.5281/zenodo.14906148>.
6. Стешенко Т. В., Смольська Я. В. Цифровізація територіальних громад в процесі повоєнної відбудови України. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2025. № 3. С. 91–94. DOI <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2025-3/19>.
7. Кучменко В., Ватульєв М. Цифрова трансформація публічного управління в умовах воєнного стану. *Молодий вчений*, 2025. Вип. 4 (135). DOI <https://doi.org/10.32839/2304-5809/2025-4-135-14>.
8. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21.05.1997 № 280/97-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80#Text>.
9. Деякі питання цифрового розвитку: постанова Кабінету Міністрів України від 30 січня 2019 р. № 56. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/56-2019-%D0%BF#Text>.
10. Про затвердження Порядку надання компенсації для відновлення окремих категорій об'єктів нерухомого майна, пошкоджених внаслідок бойових дій, терористичних актів, диверсій, спричинених збройною агресією Російської Федерації, з використанням електронної публічної послуги “eВідновлення”: постанова Кабінету Міністрів України від 21 квітня 2023 р. № 381. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/381-2023-%D0%BF#Text>.
11. Про забезпечення реалізації деяких питань цифрового розвитку: наказ Державного агентства з питань електронного урядування від 9 квітня 2019 р. № 24. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0024883-19#Text>.
12. Про затвердження Положення про Єдину цифрову інтегровану інформаційно-аналітичну систему управління процесом відбудови (система DREAM): наказ Міністерства розвитку громад, територій та інфраструктури України від 23 січня 2024 р. № 65. URL: <https://drive.google.com/file/d/1FQNYDTsh1rWU6vFCFHovB0bfvsBez50w/view>.

Ukhovsky V. V. LEGAL INSURANCE OF DIGITALIZATION OF LOCAL SELF-GOVERNMENT AS A MEANS OF PREVENTING CORRUPTION IN POST-WAR ADMINISTRATION

The article analyzes the role and significance of the legal regulation of the digitalization of local government as a means of preventing corruption risks during the post-war reconstruction of Ukraine. The author establishes that during the post-war reconstruction period, the need to develop fundamentally new legal mechanisms for controlling the use of resources that will be directed at the reconstruction of communities is becoming more urgent. It is argued that the digitalization of local government should be considered as a fundamental legal means of preventing corruption, which allows excluding the subjective human factor from the processes of making legally significant decisions. The article identifies modern approaches to understanding the digitalization of public administration as a means of preventing corruption risks and analyzes its main features, including the emphasis on the transparency of algorithms, the inevitability of recording administrative actions and the automation of procedures for accessing public funds. The legal nature of electronic systems and registers (in particular, reconstruction project management systems), their regulatory regulation and the evidentiary value of data from these systems within the framework of state financial control and law enforcement activities are separately considered.

The article analyzes the legal regulation of digital initiatives (such as DREAM and eRecovery) and identifies shortcomings and gaps in such regulation. Based on the analysis, directions for improving the current legislation are proposed, in particular, in terms of establishing the mandatory digital support of all

stages of the distribution of budget appropriations and foreign investments at the community level. The need to develop unified standards of “digital transparency” for local governments, create legal guarantees of public control through digital platforms, and provide an appropriate regulatory framework for the complete depersonalization of the processes of granting permits and licenses in the field of urban development and land use in the post-war period is argued.

Keywords: *public administration, local government, digitalization, corruption prevention, post-war reconstruction.*

Дата першого надходження статті до видання: 25.02.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 23.03.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 04.05.2026